

ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2

The Relationship Between Digital-Era Learning Management and the Quality
of Learners in Schools under the Sisaket Primary Educational Service Area Office 2

บรรพบ จำปาหอม^{1*}, อุดมพันธ์ พิษณุประเสริฐ² และประกาศิต อานุภาพแสนยากร³

Banpop Jampahom^{1*}, Udompun Pitprasert² and Pakasit Anupapsaenyakorn³

^{1*}นักศึกษานิเทศศาสตร์ สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

^{2,3}อาจารย์ สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

^{1*}Master student in Educational Administration the Faculty of Education and Human Development
Sisaket Rajabhat University

^{2,3}Lecturer from Educational Administration the Faculty of Education and Human Development
Sisaket Rajabhat University

*Corresponding Author Email: banpopit@gmail.com

Received: 20 March 2026 Revised: 11 April 2026 Accepted: 15 April 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 2. เพื่อศึกษาคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 และ 3. เพื่อศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2. เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีเครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถาม มีความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับเท่ากับ .938 โดยมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 274 คน คือ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 43 คน และครูจำนวน 274 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ในสถิติการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.43) 2) ระดับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.47) และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2

มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.683

คำสำคัญ: การบริหารการจัดการเรียนรู้, ยุคดิจิทัล, คุณภาพผู้เรียน

Abstract

This research consists purposes were 1. to study digital learning management administration 2. to evaluate learner quality and 3. to investigate the relationship between digital learning management administration and learner quality in schools under the Sisaket Primary Educational Service Area Office 2. This study employed a quantitative research approach. The research instrument was a questionnaire with an overall reliability coefficient of .938. The sample consisted of 274 participants, including school administrators and teachers under the jurisdiction of the Sisaket Primary Educational Service Area Office 2, comprising 43 school administrators and 231 teachers. The participants were selected through stratified random sampling. The data collected from the questionnaires were analyzed using descriptive and inferential statistics, including mean, standard deviation and Pearson's product-moment correlation coefficient. The research findings were as follows 1) The overall level of digital learning management administration in schools under the Sisaket Primary Educational Service Area Office 2 was at the highest level ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.43) 2) The overall level of learner quality in schools under the Sisaket Primary Educational Service Area Office 2 was at a high level ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.47) and 3) There was a statistically significant positive relationship at the .01 level between digital learning management administration and learner quality in schools under the Sisaket Primary Educational Service Area Office 2, with a relatively high correlation coefficient ($r = .683$).

Keywords: Learning Management Administration, Digital Era, Quality of Learners

บทนำ

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579 กำหนดเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาคนไทยให้ได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 ซึ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีทักษะการคิด การแก้ปัญหา และการใช้เทคโนโลยี โดยเชื่อมั่นในศักยภาพของมนุษย์ที่สามารถพัฒนาได้ทุกคน (ศักรินทร์ ชนประชา, 2562, น.167-170) นอกจากนี้ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ มาตรา 39 ยังได้วางรากฐานการกระจายอำนาจการบริหารทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านวิชาการ งบประมาณ บุคลากร และการบริหารทั่วไป ไปยังสถานศึกษา เพื่อให้ผู้บริหารและครู

ร่วมกันสร้างประสิทธิผลในการจัดการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองผ่านศาสตร์และศิลป์ในการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์ปัจจุบันกลับพบ ช่องว่างที่สำคัญ (Critical Gap) ระหว่างนโยบายและการปฏิบัติ โดยสถานศึกษายังคงเผชิญกับความเหลื่อมล้ำทั้งในด้านทรัพยากรงบประมาณและคุณภาพบุคลากร ขณะที่ระบบประกันคุณภาพการศึกษา ยังไม่สามารถนำมาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเป็นรูปธรรม ซ้ำยังสร้างภาระงานเอกสารให้แก่ครู ส่งผลให้เวลาในการพัฒนาผู้เรียนในชั้นเรียนลดน้อยลง จนผู้เรียนขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะชีวิตที่จำเป็น สอดคล้องกับเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 และยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ที่มุ่งหวังให้ประเทศไทย มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ผ่านการพัฒนาทุนมนุษย์ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560, น.11) ซึ่งหัวใจสำคัญของการบรรลุเป้าหมายดังกล่าว คือการยกระดับคุณภาพผู้เรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2561, น.11)

แม้ว่าผู้บริหารสถานศึกษาจะตระหนักถึงความสำคัญของการบริหารจัดการเรียนรู้ในฐานะตัวบ่งชี้หลักของมาตรฐานโรงเรียน แต่จากการดำเนินงานในพื้นที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 กลับพบปรากฏการณ์ที่น่ากังวล โดยผลการทดสอบระดับชาติ (O-NET) ปี 2566 ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ของชั้น ป.6 และ ม.3 รวมถึงผลการประเมิน NT ของชั้น ป.3 ยังคงมีค่าเฉลี่ยที่ต้องเร่งพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2, 2567) สถานการณ์ความตกต่ำของผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวที่ระบุว่าคุณภาพผู้เรียนขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านผู้ปกครอง ผู้บริหาร อาคารสถานที่ และตัวนักเรียน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในบริบทพื้นที่ศรีสะเกษ เขต 2 พบว่า แม้จะมีงานวิจัยของธนะสมพร มะโนรัตน์ (2562, น.43-63) ที่พยายามนำเสนอรูปแบบการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติของโรงเรียนบ้านหนองวารี (นิพัทธ์ธรรมารมณ์อุปถัมภ์)

ดังนั้น จากสภาพการณ์ความท้าทายและความจำเป็นเร่งด่วนที่กล่าวมาข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าการบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบเดิมอาจไม่เพียงพอต่อการยกระดับคุณภาพผู้เรียนในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันได้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 เพื่อค้นหาคำตอบว่ากลไกการบริหารจัดการเรียนรู้ที่สอดแทรกนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลนั้น มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการและคุณลักษณะที่พึงประสงค์อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2
2. เพื่อศึกษาคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2
3. เพื่อศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2

การบททวนวรรณกรรม

การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัล ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทสำคัญยิ่งในการเป็นผู้นำเพื่อขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษาภายใต้สภาวะการณปกติใหม่ (New Normal) โดยต้องอาศัยการบริหารจัดการที่ครอบคลุม 12 ด้านสำคัญ ได้แก่ การบริหารหลักสูตรฐานสมรรถนะ การจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายทั้งรูปแบบ Online, On-site และแบบผสมผสานการนิเทศติดตามผล การส่งเสริมสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง การวัดและประเมินผลเพื่อการพัฒนา มากกว่าการตัดสิน (เบญจวรรณ ช่อชู และพร้อมพิไล บัวสุวรรณ, 2563, น.170-172) การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาผู้เรียน การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน การพัฒนาครูให้เปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนเป็น ผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Learning Facilitator) ที่เชี่ยวชาญเทคโนโลยีและสะเต็มศึกษา (STEM Education) การจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจ การกำหนดนโยบายและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน ตลอดจนการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (พัชรภรณ์ ดวงชื่น, 2563, น. 783-795) จากการสังเคราะห์แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการเรียนรู้ของผู้บริหารสถานศึกษาตามทัศนะของนักวิชาการและหน่วยงานทางการศึกษาเบญจวรรณ ช่อชู และพร้อมพิไล บัวสุวรรณ (2563, น.162-174) และพัชรภรณ์ ดวงชื่น (2563, น.783-795) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหาและจัดกลุ่มองค์ประกอบ (Grouping) ที่มีความหมายสอดคล้องกันภายใต้ชื่อเรียกที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการนำไปกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยได้กำหนดองค์ประกอบของการบริหารจัดการเรียนรู้ของผู้บริหารสถานศึกษาที่ครอบคลุมภาระงานวิชาการยุคใหม่พบว่าสามารถคัดเลือกองค์ประกอบของการบริหารจัดการการเรียนรู้ดังนี้ ด้านหลักสูตร ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านการนิเทศติดตาม ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อนวัตกรรม เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้และด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

มาตรฐานด้านคุณภาพผู้เรียนเป็นเป้าหมายสูงสุดของการจัดการศึกษาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2561, น.2) จึงกำหนดให้ คุณภาพผู้เรียน เป็นมาตรฐานที่ 1 ในการประกันคุณภาพ โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้านหลัก ได้แก่ 1) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ซึ่งสิริรัชต์ แก้วงาม (2561, น.38) และสุลักษณ์ ศิละวงษ์ (2561, น.9) สรุปว่าคือความสำเร็จทางความรู้และทักษะที่วัดผลได้ ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ ทักษะพื้นฐาน (อ่าน/เขียน/คำนวณ) การคิดวิเคราะห์ การสร้างนวัตกรรม ทักษะเทคโนโลยีสารสนเทศ ความก้าวหน้าตามหลักสูตร และความพร้อมด้านอาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2561, น.26-29) และ 2) ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ การมีคุณธรรมค่านิยม ความภูมิใจในความเป็นไทย การยอมรับความแตกต่างหลากหลาย และการมีสุขภาวะทางกายและจิตสังคมที่ดี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2561, น.26-27) การพัฒนาทั้ง 2 ด้านนี้จะช่วยหล่อหลอมให้ผู้เรียนเป็นผู้ใฝ่รู้ ผู้ร่วมสร้างสรรค์นวัตกรรม และพลเมืองที่เข้มแข็ง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560, น.3-6) ทั้งนี้ เกณฑ์การประเมินเพื่อวัดความสำเร็จดังกล่าวถูกแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ กำลังพัฒนา ปานกลาง ดี ดีเลิศ และยอดเยี่ยมเพื่อให้สถานศึกษาใช้เป็นเป้าหมายในการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ประกอบด้วย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 จาก 178 โรงเรียน จำแนกเป็นผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 238 คน และครูในสถานศึกษา จำนวน 1,527 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 1,765 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ จำนวน 317 คน ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 จำนวน 317 คน ผู้วิจัยกำหนดขนาดของตัวอย่างจากตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1984, p.56) ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 43 คน และครูในสถานศึกษา จำนวน 274 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยกำหนดจำนวนตามสัดส่วนขนาดของสถานศึกษา

2. เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) ประกอบด้วย ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการเรียนรู้อยู่ยุคดิจิทัลในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 ได้ 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านการจัดการเรียนการสอน 3) ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา 4) ด้านการนิเทศติดตาม 5) ด้านสื่อนวัตกรรมเทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ 6) ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 ได้ 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียน และ 2) ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตลอดจน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาหาคุณภาพภาพของเครื่องมือ ได้แก่ 1) นำแบบสอบถามพบที่ปรึกษาและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ 2) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาโดยหาค่าความสอดคล้องของวัตถุประสงค์กับข้อคำถาม (Index of Item-Objective Congruence: IOC) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, น.249) พบว่ามีค่า IOC ระหว่าง 0.80-1.00 และ 3) การทดลองใช้เครื่องมือกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด ซึ่งผลการประเมินมีอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.25-0.75 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีของ Cronbach (1951, p.274; อ้างในบุญชม ศรีสะอาด, 2558) ซึ่งผลการประเมินค่าความเชื่อมั่นมีค่าความเชื่อมั่น 0.938

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมาย และการใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการแจกแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. การศึกษาการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2

ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลโดยภาพรวม

รายการ	ระดับการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัล		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านหลักสูตร	4.60	0.45	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	4.62	0.44	มากที่สุด
3. ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา	4.32	0.56	มาก
4. ด้านการนิเทศติดตาม	4.57	0.52	มากที่สุด
5. ด้านสื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยี และ แหล่งเรียนรู้	4.42	0.55	มาก
6. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	4.61	0.49	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.52	0.43	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่า การบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลโดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.43) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก โดยเรียงตามลำดับ คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = 0.44) รองลงมาคือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.61$, S.D. = 0.49) ด้านหลักสูตร ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.45) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.56) ตามลำดับ

2. การศึกษาคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2

ผลการวิจัยพบว่า ศึกษาคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงระดับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษาโดยภาพรวม

รายการ	ระดับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียน	4.13	0.53	มาก
2. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน	4.58	0.52	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.37	0.47	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณารายด้าน ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.52) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = 0.53) ตามลำดับ

3. การศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2

ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X _{total}	Y _{total}
X ₁	1							
X ₂	.740**	1						
X ₃	.598**	.604**	1					
X ₄	.704**	.743**	.657**	1				
X ₅	.653**	.612**	.688**	.713**	1			
X ₆	.679**	.694**	.550**	.805**	.674**	1		
Y ₁	.444**	.514**	.491**	.530**	.590**	.545**	.611**	.885**
Y ₂	.508**	.612**	.331**	.618**	.462**	.669**	.618**	.912**
X _{total}	.845**	.847**	.812**	.903**	.857**	.856**	1	.683**
Y _{total}	.532**	.629**	.452**	.641**	.580**	.679**	.683**	1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 3 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัล (X_{total}) กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา (Y_{total}) โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.683 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่า

ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (X₆) กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา (Y_{total}) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.679

ด้านการนิเทศติดตาม (X₄) กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา (Y_{total}) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.641

ด้านการจัดการเรียนการสอน (X₂) กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา (Y_{total}) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.629

ด้านสื่อนวัตกรรมเทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ (X_5) กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา (Y_{total}) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.580

ด้านหลักสูตร (X_1) กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา (Y_{total}) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.532

ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา (X_3) กับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา (Y_{total}) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.452

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 พบว่า การบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลโดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.43) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก โดยเรียงตามลำดับ คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = 0.44) รองลงมาคือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.61$, S.D. = 0.49) ด้านหลักสูตร ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.45) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.56) ตามลำดับ

2. เพื่อศึกษาคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 พบว่า ระดับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.52) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียน ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = 0.53) ตามลำดับ

3. เพื่อศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 พบว่า ประกอบด้วย 1) ระดับการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก โดยเรียงตามลำดับ คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน รองลงมาคือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านหลักสูตร และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา 2) ระดับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียน และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.683

การอภิปรายผล

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ระดับการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลในสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก โดยเรียงตามลำดับ คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน รองลงมาคือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านหลักสูตร และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทั้งนี้ เนื่องจากในยุคปัจจุบันสถานศึกษา

ส่วนใหญ่ได้มีการปรับเปลี่ยนแนวทางการบริหารจัดการให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะ ด้านการจัดการเรียนการสอนที่ผู้บริหารให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น ๆ เพื่อส่งเสริมให้ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเชิงรุก และการเรียนรู้แบบผสมผสานที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับพัชรภรณ์ ดวงชื่น (2563, น.783) ที่ระบุว่าการจัดการเรียนรู้ภายใต้ความปกติใหม่ต้องอาศัยรูปแบบที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนในส่วนของด้านการวัดและประเมินผล และด้านหลักสูตรที่มีค่าเฉลี่ยสูงนั้น เป็นผลมาจากนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งเน้นหลักสูตรฐานสมรรถนะและการประเมินผลตามสภาพจริง เพื่อลดภาระการทดสอบและมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพผู้เรียน

2. ผลการศึกษาระดับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนทั้งนี้เพราะความเรียง ของกระบวนการจัดการศึกษาในปัจจุบันภายใต้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และนโยบายของสถานศึกษา มุ่งเน้นการปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์อย่างต่อเนื่องผ่านกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและโครงการสถานศึกษาคุณธรรม ส่งผลให้ผู้เรียนแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ดีงามและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับสุรรัตน์ ขำสาม (2554, น.22) ที่ระบุว่าลักษณะที่สังคมต้องการคือการพัฒนาให้นักเรียนเป็นคนดีและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการศึกษาในส่วนของ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดนั้น อาจเนื่องมาจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล ซึ่งผู้เรียนต้องปรับตัวกับการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีและการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ประกอบกับข้อจำกัดด้านความพร้อมของอุปกรณ์และสภาพแวดล้อมทางการเรียนของนักเรียนแต่ละบุคคล สอดคล้องกับข้อมูลผลการทดสอบ O-NET และ NT (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2, 2567) ที่ชี้ให้เห็นว่าทักษะในวิชาพื้นฐาน เช่น ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ ยังคงเป็นประเด็นท้าทายที่ต้องเร่งพัฒนา นอกจากนี้ ปัญหาภาระงานที่ซับซ้อนของครูอาจส่งผลให้การจัดกิจกรรมเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการโดยตรงยังไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นการบริหารจัดการเรียนรู้ที่เน้นประสิทธิผลของการสอนยุคใหม่จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเข้ามาปิดช่องว่างเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นสอดคล้องกับคุณลักษณะด้านอื่น ๆ ของผู้เรียน

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า การบริหารจัดการการเรียนรู้ยุคดิจิทัลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษาอยู่ในระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r=xy$) เท่ากับ 0.683 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้ง 6 ด้านอภิปรายผลทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการบริหารจัดการการเรียนรู้ยุคดิจิทัลเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาที่ผู้บริหารสถานศึกษาต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก เนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักคือการปรับปรุงคุณภาพการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จและความสามารถของผู้บริหาร มาตรฐานและคุณภาพของสถานศึกษาจะถูกพิจารณาจากผลงานด้านนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่สถานศึกษากำหนดไว้ คือการพัฒนาให้ผู้เรียนเป็น คนดี คนเก่ง และมีความสุข มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพผู้เรียนมากที่สุด ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะกระบวนการวัดและประเมินผลเป็นเครื่องมือสำคัญที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้การจัดการเรียนการสอนมุ่งสู่มาตรฐานคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน หากผู้บริหารและครูมีความรู้ความเข้าใจในหลักการและกระบวนการประเมินผลในยุคดิจิทัลอย่างถ่องแท้ จะช่วยให้สามารถนำข้อมูลสารสนเทศมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนได้อย่างแม่นยำส่งผลให้คุณภาพผู้เรียนพัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดดผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับกิริติ ฉิมพูน (2565,

น.113-116) พบว่า การบริหารงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงกับคุณภาพผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับมณีพร ศรีบุตร (2565, น.90-92) พบว่า การบริหารงานวิชาการในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษามีความสัมพันธ์กับคุณภาพผู้เรียนในระดับสูงเช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นการยืนยันว่าการบริหารจัดการการเรียนรู้ ที่มีประสิทธิภาพเป็นปัจจัยเกื้อหนุนโดยตรงต่อการยกระดับคุณภาพผู้เรียนในทุกบริบทสถานศึกษา

ข้อค้นพบ หรือองค์ความรู้ใหม่

จากการสังเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์ พบว่า การบริหารจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัล (ซึ่งมีจุดแข็งด้านการสอนและการประเมินผล แต่ยังมีช่องว่างด้านการวิจัย) กับคุณภาพผู้เรียน (ซึ่งมีจุดแข็งด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ แต่ยังคงยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ) ดังนั้น องค์ความรู้สำคัญที่ได้จากงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า กลไกหลักในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ" ของผู้เรียนให้สูงขึ้น คือผู้บริหารต้องเร่งส่งเสริมและอุดช่องว่างด้าน "การทำวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา ของครูผู้สอนให้มีความเข้มแข็งควบคู่กันไปอย่างเป็นรูปธรรมดังภาพ

แผนภาพที่ 1 ข้อค้นพบ หรือองค์ความรู้ใหม่ (บรรพ จ่าปาหอม, 2568)

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2 ควรมีการนำผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้บริหารสถานศึกษามีการบริหารจัดการการเรียนรู้ยุคดิจิทัล ในด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการเรียนรู้ยุคดิจิทัล

1.2 ผู้บริหารสถานศึกษาควรพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา ด้านผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนให้ตรงกับความรู้ความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียน มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลของผู้บริหารกับการวิจัยในชั้นเรียนในสถานศึกษา

2.2 ควรศึกษาการบริหารการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัลของผู้บริหารที่ส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

เอกสารอ้างอิง

- กิริติ นิยมพัฒน์. (2565). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารงานวิชาการกับคุณภาพผู้เรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี: จันทบุรี.
- ธนสมพร มะโนรัตน์. (2560). รูปแบบการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติของโรงเรียนบ้านหนองวารี (นิพนธ์ธรรมาภรณ์อุปถัมภ์) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2. *วารสารงานวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 5(1), 43-63.
- เบญจวรรณ ช่อชู และพร้อมพิไล บัวสุวรรณ. (2563). บทบาทผู้บริหารสถานศึกษาในการส่งเสริมการบริหารวิชาการใน โรงเรียนวิทยุทิศสำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร. *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์*, 7(2), 162-174.
- พัชรภรณ์ ดวงชื่น. (2563). การบริหารจัดการศึกษารับมือความปกติใหม่หลังวิกฤตโควิด-19. *วารสารศิลปการจัดการ*, 4(3), 783-795.
- มณีนพร ศรีบุตร. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารงานวิชาการกับคุณภาพผู้เรียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 6. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา: นครราชสีมา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศักรินทร์ ขนประชา. (2562). การศึกษาตลอดชีวิต. *วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย*, 14(26), 167-179.
- สิริรัชต์ แก้วงาม. (2561). การพัฒนารูปแบบการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนบ้านผู้สื่อข่าวสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรสงคราม. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุริรัตน์ ข้ามสาม. (2554). *กลยุทธ์การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนของการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอขลุง จังหวัดกำแพงเพชร*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร: กำแพงเพชร.

- สุภลักษณ์ ศิละวงษ์. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนในสถานศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 28. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช: นนทบุรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2561). หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 2. (2567). แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567. ศรีสะเกษ: ส่วนนโยบายและแผน.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- Cronbach Lee Joseph. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. New York: Harper and Row Publishers.
- Krejcie, R. V. and Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607–610.